

ΠΡΟΛΟΓΙΑ. ΔΙΟΝΤΣΟΣ

“Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ’ Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε 1
 —κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
 διηγῆσασθαι Βακχικόν— φασὶν οὕτω καταφρονῆ-
 σαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ,
 ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
 τόλμαν αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν
 ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο.¹ ἤκουον γάρ, οἶμαι, τῶν
 σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ
 ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι
 γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνῦιαι, κιττῷ
 ἔστεμμένοι, νεβρίδας ἐνημμένοι, δοράτια μικρὰ
 ἔχουσαι ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα
 πελτάρια κούφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσά-
 ψαιτο— ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον, οἶμαι,² τὰ τύμπανα—
 ὀλίγους δὲ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι, γυμ-
 νούς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράσ-
 τας, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. 2
 καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτὸν ἐφ’ ἄρματος ὀχεῖ-
 σθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς,
 οὐδ’ ἐπ’ ὀλίγον τὴν παρεῖαν χροῶντα, κερασφόρον,
 βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀνα-

¹ ἀντιτάξαιτο MSS. : ἀντιτάξοιτο Cobet.

² οἶμαι Rothstein : καὶ MSS.

THE WORKS OF LUCIAN

δεδεμένον, ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχύν, πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἰππεύοντα, ἐν κροκωτῷ καὶ τοῦτον, πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ· ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον καὶ περισκιρτῶντα ὄλον τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ γυναῖα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ βοᾶν εὐοί· τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην. τὰς δ' οὖν ποίμνας διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφύγους γάρ τινες αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες ἐγέλων, ὡς τὸ εἶκός, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν ἢ παρατάττεσθαι ἠξίου, ἀλλ' εἶπερ ἄρα, τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει καὶ φονεύειν γυναῖα μεμνηότα καὶ θηλυμίτην ἄρχοντα καὶ μεθύου σμικρὸν γερόντιον καὶ ἡμίτραγον στρατιώτην ἄλλον¹ καὶ γυμνήτας ὀρχηστάς, πάντας² γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγελτο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν καὶ πόλεις αὐτάνδρους καταφλέγων καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν φλογὸς ἐμπεπληκῶς—ὄπλον γάρ τι

¹ ἡμίτραγον στρατιώτην ἄλλον Harmon : ἡμιστρατιώτην ἄλλον MSS. : ἡμίτραγον ἄλλον Hartmann : ἡμισυν τραγοειδῆ ἄνθρωπον Schwartz. ² πάντας MSS. : πάντα Schwartz.

THE WORKS OF LUCIAN

Διονυσιακὸν τὸ πῦρ, πατρῶον αὐτῷ κακ τοῦ
 κεραυνοῦ—ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ
 ὄπλα καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες καὶ ἐγχαλι-
 νώσαντες καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι ἐπ' αὐτοὺς
 ἀντεπεξήεσαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε,
 ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως καὶ συντρῖψαι σπεύδοντες
 αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον ἐκείνον στρατη-
 λάτην. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο καὶ εἶδον ἀλ- 4
 λήλους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας ἐπήγον τὴν φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
 μὲν αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν
 ὁ Σιληνός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πᾶν ἡγούντο·
 λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι οἱ Σάτυροι ἐγκαθει-
 στήκεσαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ εὐοῖ.
 εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο καὶ τὰ κύμβαλα
 τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε καὶ τῶν Σατύρων τις
 λαβὼν τὸ κέρας ἐπηύλει τὸ ὄρθιον καὶ ὁ τοῦ
 Σιληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο καὶ αἱ
 Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς δρά-
 κοντας ὑπεξωσμένοι κακ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπο-
 γυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ οἱ
 ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐγκλίναντες σὺν οὐδενὶ
 κόσμῳ ἔφευγον οὐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι
 ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώκεσαν
 καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγε-
 λωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς
 πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων.

THE WORKS OF LUCIAN

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ὁ Διόνυσος 5
οὔτος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκοῦσι—καὶ πρὸς
Χαρίτων μὴ με κορυβαντιᾶν ἢ τελέως μεθίειν
ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς—ὁμοίον τι
πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων
τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς·
οἴομενοι γὰρ σατυρικὰ καὶ γελοιά τινα καὶ κομιδῆ
κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούσεσθαι—τοιαῦτα γὰρ¹ πε-
πιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ
—οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται, ὡς οὐδὲν
δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις καὶ σκιρ-
τήμασι σατυρικοῖς καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάν-
των, οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκουτες ἀντὶ τοῦ
κιττοῦ σίδηρον εὐρόντες οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν
τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυ-
βημένοι. ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς,
ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν
ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις καὶ ἀναμνησθῶσιν
οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε
καιρῶν καὶ μὴ καταφρονήσωσιν τῶν Σατύρων
καὶ Σιληνῶν, πίσωσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατήρος
τούτου, ἔτι βακχεύσειν² καὶ αὐτοὺς καὶ πολλάκις
μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ εὐοῖ. οὔτοι μὲν οὖν—ἐλεύθερον 6
γὰρ ἀκοή—ποιούντων ὅ τι καὶ φίλον.

Ἐγὼ δέ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμέν, ἐθέλω
καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆσασθαί τι τῶν ἐκείθεν, οὐκ

¹ γὰρ (in two late MSS. only) A. M. H., making τοιαῦτα . . . ἐμοῦ parenthetical.

² ἔτι βακχεύσειν Schwartz : ἐμβακχεύσειν (or ἐκβ.) MSS.

THE WORKS OF LUCIAN

ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτό, οὐδ' ὦν ποιούμεν ἀλλότριον. ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέποισ, ἐπινεμόμενοι μέχρι πρὸς τὸν Ὀκεανὸν καθήκουσι, παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ· κιττὸς γὰρ πολὺς καὶ ἄμπελοι σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιούσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς καλλίστου καὶ διειδιστατοῦ ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρων,¹ ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σιληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐορτάζοντες τῷ θεῷ, καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν, οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων, οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς, τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν 7
πίωσιν, ἢ οἶα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι
τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἶη λέγειν· ἃ δ' οἱ γέροντες
ποιούσιν, ὅταν μεθυσθῶσιν τοῦ ὕδατος, οὐκ
ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πίη ὁ γέρον καὶ
κατάσχη αὐτὸν ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπὶ πολὺν
ἄφωνός ἐστι καὶ κερηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ
ἔοικεν, εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ καὶ φθέγμα
τορὸν καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίγνεται αὐτῷ καὶ
λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν, οὐδ' ἂν ἐπι-
στομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν
καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι
πάντα καὶ κόσμια καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνου
ῥήτορα· νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίησι διεξέρ-
χονται, οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν

¹ Σατύρων E. Capps : Σατύρου MSS.

THE WORKS OF LUCIAN

ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτούς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον· ἦν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξῆει τὸν λόγον, δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις ἐκεῖνα συνάπτει ἅ περυσὶ λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπεν.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε- 8
σκώφθω, καὶ μὰ τὸν Δῖ οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον· ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθ' ὃ τι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μέν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πιυντὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἴλεως.

14 V 16